

med. Spørgsmaalet er imidlertid ikke saa forfærdelig stort, at det er værd at lave nogen stor Agitation derpaa. Det forekommer mig, at Ordet „Hjem“ er blevet misbrugt nok til Dato, vi behøver ikke at klæbe det til flere Anstalter, som ikke er Hjem, end det allerede er klæbet til. Der er vel neppé noget Ord, der er blevet misbrugt mere end Ordet „Hjem“. Man har brugt det i Reklamens Tjeneste for Forretninger, man laver Højskolehjem og Afholdshjem, og Guderne skal vide, at ikke alle de Indretninger, der paatager sig dette Navn, er Hjem. Men det gaar med dette som med enhver anden god Ting, der, om jeg saa maa sige, har faaet et godt Navn ude omkring i Befolkningen, at man benytter det gode Navn til at lave Forretning paa.

Det, der her sker, er, at man bygger et Anlæg for en Del Mennesker, som er ude af Stand til at klare sig selv, og som man ikke er tjent med at have i Hjemmene. Samfundet ønsker at skabe et Fristed for dem, hvor de har Ret til at være, og jeg tror ikke, at der er noget Ord, der betegner et saadant Fristed bedre end Ordet „Asyl“. Derfor vil jeg lægge et godt Ord ind for dette Navn. Naar det er sagt, at „Anstalt“ er et bedre Ord derfor, maa jeg sige, at jeg synes ikke, dette er rigtigt, thi en Anstalt er, efter hvad jeg kan skønne, et Sted, hvor man paa en eller anden Maade omdanner eller udvikler den eller det, man faar derind. Man har Læreanstalter og Forniklingsanstalter, ja der er hundrede forskellige Anstalter, men det er altid et Sted, hvor der foregaar noget med de Individuer eller Genstande, man faar derind, man omdanner eller udvikler dem. Og det er ikke Meningen her. Meningen her er, at de stakkels Mennesker, som ikke selv kan klare sig, eller som man ikke er tjent med at have i Hjemmene, skal have et Fristed. Det skaber Samfundet for dem, og dette bør vi kalde Asyl. Jeg anbefaler dette Navn.

H. P. Hansen (Randers Amts 1ste Valgkreds). „Pinlig“ var det Ord, som den ærede Taler, der nu forlod Talerstolen (J. Andersen), brugte om den Situation, hvori vi var i Udvalget, da vi havde, jeg tør maaske sige, den Fornøjelse at have den Arkitekt, som har projekteret dette Anlæg, til Stede imellem os. Og Ordet „pinlig“ er et meget rammende Udtryk for den Situation — en Situation, som jeg ikke, da jeg gik ind i Rigsdagen, overhovedet tænkte mig Muligheden af som

Rigsdagsmand at kunne komme i, men hvori jeg ikke desto mindre har været —, nemlig den, at den sagkyndige, den Mand, som havde projekteret Anlægget bygningsmæssigt, og som tilkaldtes for at forklare Udvalget, hvad han havde ment med sine Tegninger, ved sin Optræden i Udvalget aldeles tydeligt tilkendegav, at det var Udvalget, der burde vejlede ham, og ikke ham, der kunde vejlede Udvalget. Det har været under Overvejelse i Udvalget, hvad man kunde foreslaa dette høje Ting for at forebygge det, som Udvalget omtrent enstemmigt er enig om kunde ske ved dette Arbejdes videre Gang, nemlig at der her nedsattes et Udvalg til at passe paa Arkitekten, men man mente ikke at kunne gøre det, fordi man ikke fandt det rigtigt, at Folketinget saaledes greb ind i de rent administrative Ting og paatog sig et Ansvar, som Tinget ikke kunde være tjent med at have, fordi Tinget alligevel ikke var i Stand til at hindre eller mulig fjerne de Misgreb, som det, naar Bygningen stod færdig, var en Kendsgerning, at Arkitekten havde begaaet. Og saa nøjedes man da med i Betænkningen at skrive nogle meget forsigtige Bemærkninger om, at man havde kunnet paapege adskillige Mangler og mindre heldige Forhold, som kunde rettes, og at man ved Samraad med Arkitekten ikke havde faaet det Indtryk, at alle fornødne Hensyn var tagne, eller, som der siden staar i Betænkningen, at man maa henstille til Ministeren at drage Om-sorg for, at der under Bygningens endelige Projektering og under Opførelsen føres en virksom og paa alle Omraader fuldt betryggende Kontrol. Det er i Virkeligheden pinligt, at Situationen skal være saaledes, at Udvalget henstiller til Ministeren at paase, at den sagkyndige, hvem det er overdraget at opføre en saadan Bygning, gør det paa en saadan Maade, at Staten kan være tjent dermed, for at man ikke skal gribe til det yderste Nødmiddel: at nedsætte en Slags parlamentarisk Bygningskommission til at passe paa den sagkyndige.

Dersom nu det foreliggende Tilfælde var det eneste, der kunde peges paa, hvor de Herrer sagkyndige havde lavet Overslag over Tegninger og Beregninger, som det siden viste sig ikke kunde holde Stik, kunde man betegne det som et af den Slags Undtagelsestilfælde, som kan indtræffe under snart sagt alle Forhold. Men saadan er Forholdet desværre ikke. Næstendels saa langt, vi kan huske tilbage, har vi den ene Affære for ikke at sige Skandale efter den anden, hvor de sagkyndige, for at bruge